

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXI. Vt quis ab hominibus existimetur, & magnifiat, certissimam viam esse, se virtuti & humilitati dare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

tione & duplicitate corda allicit. Lapis Magnes est humilitas, quæ corda ad se trahit, videntur omnes humilem in visceribus condere velle.

*Humilitas
sapientia,
superbia
stultitia.*

Ut tandem aliquando finiamus, & ostendamus, stultitiam esse hominum laudes, & existimationem venari, facit hic S. Bernardus dilemma, seu cornutum argumentum, quo concludit: Vel fuit stultitia, quod Dei Filius tam se demiserit & abiecerit, & elegerit contemptus & vituperia; vel magna est nostra stultitia, quod tam honores & existimationem ab hominibus aucupemur: non illud Dei Filij factum stultitia fuit, nec esse potuit, quamvis mundo ita visum fuerit, ut dicit S. Paulus: *Nos autem predicamus Christum crucifixum: Iudeis quidem scandalum, Gentibus autem stultitiam. Ipsi autem vocatis Iudeis atque Græcis Christum Dei virtutem, & Dei sapientiam.* Cæcis & superbis Gentibus Christi factum stultitia videtur, nobis vero fidei luce illuminatis summa videtur sapientia & infinitus amor. Si ergo illud fuit summa sapientia, nostrum sane factum stultitia esse debet, & nos stulti sumus, tanti honores & mundi existimationem facientes.

1. Cor. 1. 23.

CAPVT XXI.

*Vt quis ab hominibus existimetur,
& magnifiat, certissimam viam esse,
se, se virtuti & humilitati
dare.*

SI omnia dicta non sufficiant, ut fugias sumos & honoris desideria, & existimationis; sed dicis magnum esse, si apud homines in magno sit quis honore & opinione, & cum Poeta dicas: Pulchrum esse digito monstrari & dici hic est, & quod plurimum ad ædificationem & alia faciat, & quod Sapiens moneat, ut curemus, ne hoc perdamus: *Curam habe de bono nomine; assentior quidem, & concedo, ut bonum nomen tueare, quod habes, & ut magni ab hominibus fias, tamen hoc affirmo, te multum in modo illud affe-*

Ecc. 41. 15.

quendi, quodque tibi proponis, errare, nunquam enim, quod desideras, in actione assequeris, sed potius contrarium. Certa enim & securus via, per quam sine dubio & periculo ad hominum existimationem peruenitur (dicit S. Chryostomus) est virtus & humilitas. Stude valde bonus esse religiosus, & omnium minimus & humillimus, & eiusmodi in modo tuo agendi, & offerentibus sese occasionibus videri; & sic magni fies & æstimaberis ab omnibus. Hic homo Religiosus est, qui seculum deseruit, cui gratiores in manu sunt scopæ, & in corpore vilis vestitus, & humile & abiectum officium, quam nobili equus & arma: & contra illi magnum est dedecus & ignominia, velle existimari & magnificari ab hominibus: ut magno illi vitio verteretur, si religione deserta ad seculum rediret, & iure ab hominibus derideretur. *Quia hic homo coepit adsciscere, & non potuit consummare.* Sic est velle & desiderare ab hominibus magnificari & existimari, hoc enim est animo ad seculum redire, cum hoc sit, quod plurimum mundo fiat, & quod fugisti & deseruisti, dum te religioni dares.

Num manifeste & clare videre desideras, quam indecorum & ignominiosum sit ei, qui perfectionem profiteretur, honores & hominum existimationem venari; fac desiderium hoc lucem videat, ut alij videant te id studere, profectio istam aduertes, quam tibi id indecorum & inhonestum sit, alios id intelligere. Habemus huius in Euangelio insignem exemplum.

Narrant Euangelistæ, Apostolos quendam vice cum Christo Seruatore nostro profectos fuisse, aliquantulum tamen ab eo semotos, ut putarent se ab eo audiri non posse, & disputabant, & inter se contendebant: *Quis eorum videretur se maior?* dumque Capharnaum venissent, quærebat ab ijs Christus, quid fuisset, quo in via egissent? Refert Euangelium, illos ita erubuisse, quod contentiones & ambitionem suam in lucem venisse aduertent, ut nec verbum quidem pro-

ferre possent: *At illi tacebant, siquidem in via inter se disputaverant, quos eorum maior esset.* Ex quo Saluator mundi occasione captata dicebat illis: Discipuli mei inter mundanos, & eos qui leges sequuntur, & qui dominantur & mandant, magister vocantur: *Vos autem non sic, sed qui maior est in vobis, fiat sicut minor, & qui praefessor est, sicut ministrator:* nam in schola mea contrarium fit, & maior minor esse debet, & omnibus seruire. *Si quis vult primus esse, erit omnium novissimus, & omnium minister.*

In Dei domo & Religione se humiliare & abiectionem esse, magnum est esse & si quis se omnium minimum facit, illum magnifici & aestimari facit pluris, quam alios. Hic in Religione honos est, alter ille, quem tu ambis, non honor, sed dedecus est, & eo quo te magnifici autumas, vilipenderis & contemneris ab omnibus, omnes enim te pro superbo habent, quae abiectionis omnium maxima. In nulla plus damni incurres, nisi si sciatur te optare, ut ab hominibus extollaris, & plurimi ducaris, & quod parva attendas, & minuta tibi cordi sint.

Ideoque recte aiebat sanctus Ioannes Chymacus, vanam gloriam saepius suis ignominiae causam fuisse, quod in quadam illis incidere fecit, quibus vanitatem eorum & ambitionem manifestata, magnam sibi vituperationem & confusionem pararent. Non advertit superbus, quod in dictis & factis, quibus aestimari vult, inordinata superbia cupiditas aperitur, sicque vnde ipse existimationem venabatur, dedecus & ruborem confertur. Atque sanctus Bonaventura sic hominem lumine orbare, ut dum maiore superbia tumet, minus se cognoscat, & ideo lumine cassus facit & dicit superbus huiusmodi, quae etiam nec Dei, nec virtutis habita ratione, sed solum honore & existimationis, quam ambit, nullo modo faceret, nec diceret. Quoties accidit, quam dolere & queri, sui in aliquo non habitam rationem, vel alium sibi praepositum, sibi que persuadere, id ad

se pertinere, & sibi injuriam factam, & sibi id vitio & ignominiae verti, alioque id dedecus suum & contemptum accipienturos. Hocque colore & titulo cordis amaritudinem & cupiditatem prodit, hocque ipso contemptum sibi parit: nam superbus habetur, & qui honores venatur; quod in Religione valde execrabile. Si vero in huiusmodi negotio dissimulasset, nec seingessisset, sed superioribus liberum de eo statuendi arbitrium reliquisset magnum sibi honorem acquisisset, & valde ab omnibus fuisset aestimatus.

Vnde liquido apparet, quod quantumvis via spiritali non fieret, sed prudentiae lege & recto iudicio imo & mundi lege, certam & veram ad gloriam & existimationem & hominum amorem & benevolentiam viam esse, vere virtuti studere & humilitati.

Hinc & Agesilaus, Lacedaemoniorum Rex, & inter eos sapiens habitus a Socrate rogatus quid faceret, ut omnes bonam de eo opinionem & senium haberent; respondit: *Si talis esse studeas, qualis haberi vis.* Alias idem rogatus, respondit: *Si loquaris, quae sunt optima. Et facias, quae sunt honestissima.* De alio Philosopho refertur, quod magnum habuerit amicum, qui de eo semper, omni que oblata occasione multum boni referebat, quique quadam vice docebat, multum Philosophum illi debere, quod vndique virtutes eius praedicaret & laudaret. Respondit Philosophus: *Quod debeo, vivendo solvo, ut nunquam in nullo, quod de medicis mentiaris.*

Non haec ideo dicuntur, ut nos ideo virtuti & humilitati applicaremur, quo ab hominibus magnificamus & aestimemur, haec enim superbia & magnus abusus esset. Hoc solum dicimus, si vere, sincere & ex animo studeas humilis esse, te magni ab omnibus ducendum, quamvis id tu non optes, sed quo plus honorem & existimationem fugies, & contemni desiderabis; tanto ille te plus sequetur, est enim ut umbra, quae corpus sequitur. Sanctus Hieronymus de S. Pau-

Humilitas ad honores via.

Agesilaus.

Pindarus.

Hieronymus. S. Paula loquens, ait: Fugiendo gloriam, gloriam merebatur, quæ virtutē quasi umbra sequitur, & appetitores sui deserens, appetit contemptores.

Luc. 14. 8. Hoc medium Christus Sernator noster in Euangelio docet, dum modum in loco & accubitu honoratiore obseruandum in congregationibus describit, dum ait: Cum inuitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne forte honoratior te sit inuitatus ab illo, & veniens is, qui te & illum vocauit, dicat tibi: Da huic locum: & tunc incipias cum rubore nouissimum locum tenere. Sed cum vocatus fueris, vade, recumbe in nouissimo loco, ut cum venerit, qui te inuitauit, dicat tibi: Amice ascende superius: tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus. Quod idem est, quod S. Spiritus ante

Pro. 25. 6. per Sapientem dixerat: Ne gloriosus appareas coram Rege, & in loco magnorum nesceris: melius est enim, ut dicatur tibi: Adscende huc, quam ut humilius coram Principe. Et parabolam claudit, dicens: Quia omnis, qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat, exaltabitur. Nonne aduertis, non tantum apud Deum, sed & homines humilem, qui infimum & abiectum locum eligit, magnifici & extolli, & superbum, qui primum locum, & optimos honoratioresque accubitus appetit & desiderat, contemni & paruifieri. Exclamat

Aug. ser. 12. in eremo. & dicit S. Augustinus: O sancta humilitas, quam dissimilis es superbia! Ipsa superbia, Fratres mei, Luciferum de caelo deiecit, sed humilitas Filium Dei incarnauit: ipsa superbia Adam de paradiso expulit, sed humilitas Latronem in paradysum introduxit: superbia Gigantum linguas diuisit & confudit, sed humilitas cunctas congregauit dispersas: superbia Nabuchodonosor in bestiam transmouit: sed humilitas Ioseph Principem Israel constituit: superbia Pharaonem demersit, sed humilitas Moysen exaltauit.

CAPVT XXII.

Humilitatem medium esse ad inte-

riorem animæ pacem parandam, & sine illa eandem nunquam haberi.

DISCITE à me, quia mitis sum & humilis corde, & inuenietis requiem animabus vestris. Vna præcipuarum & efficacissimarum rationum, quæ inuenitur, est, ut animum sumamus ad honores & mundi existimationem contemnendam, & humilitatem colendam; hæc est, quam Christus his verbis proponit, hoc vnicum esse medium, ad interiorum animæ pacem & quietem parandam: quod tam à spiritualibus expetitur, & à S. Apostolo Paulo inter S. Spiritus fructus positum: Fructus autem spiritus pax. Vt autem ex actius pax & quies, qua humilis fruunt, cognoscatur, consultum fuerit indiget inquietem & turbationem, qua superbi cor exagitur: cōtrarium enim per contrarium melius noscitur. Plena est facta Scriptura sententiarum, impijs pacem non esse: Non est pax impijs, dicit Dominus. Pax, pax, & non erat pax. Contritus & inlicitas in viis eorum, & viam pacis nongouerunt. Nesciunt, quid sit pacem habere, & quamuis exterius rideantur habere, non tamen vera illa pax est, nam in corde bellum habent, quod propria ipsis infert conscientia. Ecce impia amaritudo mea amarissima. Impij semper in amaritudine viuunt, sed singulariter superbi semper in quietem & turbationem habent. Ratio huius ex S. Augustino colligi potest, qui dicit, ex superbia nascitur inuidiam, ut legitimam eius filiam sine qua mala filia nunquam esse potest. Quibus duobus malis, hoc est, superbia & inuidia Diabolus Diabolus est. Vnde intelligere datur, quid in homine multum hæc duo operentur, cum sufficiat, ut Diabolus Diabolus faciant. Nam qui vna ex parte superbia repletus, & nihil ipsi cordi, quam honor & existimatio, & videt omnia illi ad votum non cadere, & altera ex parte etiam inuidia plenius est, quod superbia filia & inuidia comes